

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Stalna služba u Biogradu na Moru
Biograd na Moru, Trg kralja Tomislava 2 A

Poslovni broj: P-364/2025-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, Stalna služba u Biogradu na Moru, po sutkinji Seniji Bušljeti, u pravnoj stvari tužitelja Slavka Mršića, iz Biograda na Moru, Osječka 47, OIB: 53218799653, kojeg zastupa punomoćnik Ante Galešić, odvjetnik u Zadru, protiv tuženice Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, koju zastupa zastupnik po zakonu Općinsko državno odvjetništvo u Zadru, Građansko-upravni odjel, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Ante Galešića, odvjetnika u Zadru, na ročištu za objavu presude 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj Slavko Mršić, OIB: 53218799653, Osječka 47, Biograd na Moru, vlasnik za cijelo dijela kat.čest. 228/1 k.o. Vrana u površini od 9274 m², a koji dio je na skici sudskog očevida od dana 16. prosinca 2025. izrađenoj od strane stalnog sudskog vještaka za geodeziju Frane Vlatkovića iz Zadra označen likom A-B-C-D-A izuzev lika I-J-K-L-I i lika E-F-G-H-E, a koja skica sudskog očevida čini sastavni dio ove presude.

II. Tuženik je dužan trpjeti da tužitelj temeljem ove presude, nakon njene pravomoćnosti te po provedenoj parcelaciji ishodi u zemljišnim knjigama ovog suda uknjižbu prava vlasništva na označenoj nekretnini na svoje ime za cijelo uz istodobno brisanje prava vlasništva s imena tuženika, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj, OIB: 52634238587 da tužitelju Slavku Mršiću, OIB: 53218799653, nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.029,64 EUR (dvijetisućedvadesetdevet eura i šezdesetčetiri centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 26. svibnja 2026., kao dana donošenja ove presude pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu preko visine dosuđenog, odbija zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj 20. veljače 2025. navodi da je stvarni, a izvanknjižni vlasnik i posjednik dijela kat.čest. 228/1 k.o. Vrana označen likom A-B-C-D-E-F-G-H-I-J-K-L-A u površini od 9284 m², a koji dio je označen na Geodetskoj podlozi iz kolovoza 2024. od strane GEO KONTURA d.o.o. iz Biograda na Moru. Tužitelj navodi da je vlasništvo predmetne nekretnine stekao nasljeđivanjem svoga oca Bože te diobom sa bratom Marinkom, dok je otac Božo istu stekao nasljeđivanjem svoga oca Jose. Navodi da u rješenju o nasljeđivanju iza Bože Mršića nije navedena predmetna nekretnina jer su u istom navedene samo nekretnine za koje je pok. Božo Mršić bio upisan kao posjednik. Predmetni dio čestice 228/1 k.o. Vrana u naravi predstavlja ograđeno dvorište u vlasništvu i posjedu tužitelja, a na kojem se nalazi i stara kuća obitelji Mršić Jose. Istaknuo je da je cijeli posjed tužitelja, a ranije njegovih prednika, ograđen jasno vidljivim suhozidom, a koji je po saznanjima tužitelja izgradio njegov djed Joso prije više od sto godina. Stara kuća koja se nalazi na dijelu ove parcele izgrađena je prije rođenja tužitelja, a tijekom godina je na razne načine nadograđivana. Tužitelj je u samostalnom posjedu dijela predmetne nekretnine, osobno i putem svojih prednika već više od sto godina. Zaključno predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženica Republika Hrvatska se u odgovoru na tužbu od 5. ožujka 2025. usprotivila tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da tužitelj nije dostavio nikakvu dokumentaciju kojom bi dokazao svoje pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini. Tuženica se nadalje poziva na potvrdu o uključenosti katastarske čestice u šumsko gospodarski plan Uprave šuma, Podružnice Split od 14. siječnja 2025. iz koje slijedi da je nekretnina oznake kat. čest. 228/1 k.o. Vrana u površini od 2 902 440 m² obuhvaćena Programom gospodarenja šumama i šumskim zemljištima biogradskog užeg područja krša na dan stupanja na snagu Zakona o šumama, te da je ista obuhvaćena i trenutnim Programom gospodarenja za gospodarsku jedinicu Vrana. Ističe da tužitelj nije kvalificirani posjednik predmetne nekretnine te istu nije niti mogao steći dosjelošću temeljem Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Zaključno predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu parničnog troška tuženici.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dokumentaciju priloženu spisu i to: zk. izvadak za zk.ul. 1006 k.o. Vrana (list spisa 4-5), geodetsku podlogu izrađena od GEO KONTURA d.o.o. (list spisa 6), državnoodvjetnička odluka broj: N-DO-312/2024-8 od 4. veljače 2025. (list spisa 7), rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Benkovcu posl. br. O-31/80 od 27. svibnja 1981. godine (list spisa 8-9), rješenje Općinskog suda u Benkovcu posl. br. O-31/80-11 od 11. veljače 1985. godine (list spisa 10), preslika fotografija (list spisa 11-14), prijepis posjedovnog lista broj 503 k.o. Vrana (list spisa 15), prijepis posjedovnog lista broj 2268 k.o. Vrana (list spisa 16-17), zk. izvadak za zk.ul. 387 i 982 k.o. Vrana (list spisa 18-20), uvjerenje o statusu čestice Upravnog odjela za prostorno uređenje zaštitu okoliša i komunalne poslove (list spisa 27), Potvrda o uključenosti kat.čest. u šumskogospodarski plan Hrvatskih šuma d.o.o., klasa: St/25-01/64, urbroj: 15-00-05/02-25-03 od 14. siječnja 2025. (list spisa 31), izjava Marinka Mršića od 26. ožujka 2025., ovjerena po javnom bilježniku Dragi Burazeru, broj: Ov-3282/2025 (list spisa 34-35), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Frane Vlatkovića, dipl. ing. geod. (list spisa 47-51), izveden je dokaz uviđajem na licu mjesta (list spisa 44-46), saslušani su svjedoci: Sreten Tampelja (list spisa 64), Danica Brdar (list spisa 64-65), Budimir Tampolja (list spisa 68-69), Miroslav Tokić (list

spisa 69-70), Dragan Kruneš (list spisa 70) te je izveden dokaz stranačkim saslušanjem tužitelja (list spisa 70-71).

3.1. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je vlasnik realnoga dijela kat.čest. 228/1 k.o. Vrana u površini od 9274 m², a sve prema skici stalnog sudskog vještaka za geodeziju Frane Vlatkovića označen likom A-B-C-D-A, za cijelo te po provedenoj parcelaciji upis tog prava u zemljišnoj knjizi, uz istodobno brisanje prava vlasništva s imena tuženice.

6. Među strankama nije sporno da je u zemljišnoj knjizi kao vlasnik utužene nekretnine upisana općenarodna imovina, s organom upravljanja Narodni odbor općine, Biograd na Moru, za cijelo. Ujedno nije sporno da se tužitelj u skladu s odredbom članka 186.a stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje u tekstu: ZPP), obratio nadležnom Općinskom državnom odvjetništvu u Zadru (dalje u tekstu: ODO) zahtjevom za mirno rješenje spora, u odnosu na koji zahtjev je tuženica donijela državnoodvjetničku odluku broj N-DO-312/2024-8 od 4. veljače 2025. kojom je odbijen prijedlog za mirno rješenje spora (list spisa 7).

7. Među strankama je sporno je li tužitelj ispunio uvjete za stjecanje prava vlasništva na predmetnom realnom dijelu nekretnine dosjelošću.

8. Uvidom u rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Benkovcu posl. br. O-31/80 od 27. svibnja 1981. godine (list spisa 8-9) proizlazi da su pok. Božu Mršića pok. Jose, rođenog 1926., a umrlog 1980. naslijedili: supruga Zorka Mršić, sin Slavko Mršić i sin Marinko Mršić. Uvidom u citirano rješenje nije razvidno da je utužena nekretnina činila ostavinsku masu pokojnog ostavitelja. Ujedno iz ispravka citiranog rješenja od 11. veljače 1985. (list spisa 10) proizlazi da se naprijed citirano rješenje mijenja na način da se iz ostavinske mase izdvajaju nekretnine položene u k.o. Biograd na Moru te dodjeljuju ostaviteljevim sinovima Marinku i Slavku na jednake dijelove.

9. Iz Potvrde o uključenosti kat.čest. u šumskogospodarski plan Hrvatskih šuma d.o.o., klasa: St/25-01/64, urbroj: 15-00-05/02-25-03 od 14. siječnja 2025. (list spisa 31) proizlazi da je čest. 228/1 k.o. Vrana površine 2902440 m² obuhvaćena Programom gospodarenja šumama i šumskim zemljištima biogradskog užeg područja Krša za razdoblje 1982.-1991. (odnosno na dan 16. listopada 1990. kad je stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o šumama).

10. Uviđajem na licu mjesta vještak mjernik Frane Vlatković, dipl. ing. geod. je predmetnu nekretninu identificirao kao dio kat.čest. 228/1 k.o. Vrana. Nadalje opažanjem suda je utvrđeno da je predmetna nekretnina većim dijelom ograđena suhozidima i ostacima suhozida, da na predmetnu spora egzistira stara ruševina dok unutar ograđenog posjeda egzistiraju i dvije nekretnine oznaka čest.zgr. 116 i čest.zem. 228/3.

10.1. Vještak mjerničke struke je sačinio skicu sudskog očevida (list spisa 50) na kojoj je označio predmetnu nekretninu, označio je poziciju zatečenih suhozida te poziciju

nekretnina kat.čest. 228/3 i čest.zgr. 116. Ujedno vještak je izvršio uklop skice sudskog očevida u DOF 1968.

10.2. Ovaj sud u cijelosti prihvaća izrađenu skicu lica mjesta jer je izrađena stručno i objektivno na temelju podataka prikupljenih tijekom uviđaja, a pritom uvažavajući činjenicu da nijedna od stranaka nije imala primjedbe na skicu izmjere.

11. Svjedok Sreten Tampilja je u iskazu (list spisa 64) naveo da mu je poznat predmetni teren, da je oduvijek ograđen suhozidom sa svih strana, navodeći da je to teren od Mršića. Naveo je da je taj teren pripadao još pokojnom Josi Mršiću kojeg je poznao, da je na ovom terenu puštao blago na ispašu. Naveo je da se na ovom terenu nalazila jedna stambena kuća u kojoj je živio tužitelj zajedno sa svojom obitelji do negdje 90-ih godina prošlog stoljeća, da je kuća srušena za vrijeme Domovinskog rata. Naveo je da je Josu naslijedio Bore, tužiteljev otac, dok su Boru naslijedili Slavko i Marinko. Nikad nije čuo za sporove. Na poseban upit je naveo da lugar nikad nije zalazio na ovaj teren, da nitko niti iz šumarije nije branio Bori i Josi posjedovanje ovog terena niti je bilo šume. Naveo je da je ovaj teren od kad pamti u istim gabaritima kao i ranije.

12. Svjedokinja Danica Brdar je u iskazu (list spisa 64-65) navela da joj je poznat teren o kojem je riječ jer da je rođena i udana u Donjim Ceranjima, da je prije udaje živjela na udaljenosti od jednog kilometra od Mršićeve kuće, a poslije da se udala blizu njih. Sjeća se ovog terena od svoje sedme godine života i da su joj roditelji govorili da je to teren od Mršića. Na ovom terenu se nalazi kuća u kojoj su živjeli Bore i njegova djeca: sin Slavko, sin Marinko i dvije kćerke Marija i Dragica i supruga Zorka, da je ta kuća srušena za vrijeme Domovinskog rata. Ovaj teren da je ograđen kamenim zidom i od svoje sedme godine pamti da je teren uvijek takav, ne pamti da bi se teren negdje proširivao. Navela je da je Bore stekao ovaj teren od oca Jose kojeg je poznavala, a Joso da je na ovom terenu držao blago za ispašu. Naveo je da je blago imao i Bore. Nikad nije čula za sporove. Na poseban upit je navela da su Mršići na ovom terenu imali ograđeni vrt radi sprječavanja ulaska blaga.

13. Svjedok Budimir Tampolja je u iskazu (list spisa 68-69) naveo da mu je poznat predmetni teren, da je njegova i Slavkova kuća na udaljenosti negdje 500-600 metara. Naveo je da je to jedan veliki teren koji je ograđen sa svih strana suhozidom, unutar kojeg se nalaze dva vrtla koja su ograđena također u kamenom suhozidu. Sjeća se da je Slavkov otac u tom vrtlu sadio krumpir i razne druge poljoprivredne kulture. Na ovom terenu se ranije nalazila kuća u kojoj je živio Božo Mršić sa svojom obitelji, koja je srušena za vrijeme Domovinskog rata i danas su na terenu vidljivi samo temelji te kuće. U kući da je živio i tužitelj sve do 1991. godine. Istaknuo je da cijeli život pamti ovaj teren, da još kao dječak od desetak godina znao tuda prolaziti pa da je sjeća da je teren ograđen. Na ovom terenu je viđao Božu, Slavkovog oca koji je ondje živio. Nikad nije čuo za sporove niti da bi netko Boži ili Slavku osporavao vlasništvo. Na poseban upit je naveo da Mršićev teren seže i iza tih "vrtlića" i s ove strane teren je ograđen isto u kamenom suhozidu, ali manjem. Nikada nije bilo šume niti je lugar zalazio na ovaj teren.

14. Svjedok Miroslav Tokić je u iskazu (list spisa 69-70) naveo mu je poznat teren, da se na njemu nalazila kuća u kojoj je živio Slavko i njegov otac pokojni Bore Mršić sve do Domovinskog rata kada je ta kuća srušena. Naveo je da je teren ograđen sa svih strana u kamenom suhozidu, osim kuće pamti i vrtliće koji su ograđeni isto u kamenom

suhozidu kako blago ne bi ulazilo u vrt. Na ovom terenu da su Božo i Slavko držali blago, imali su ovce i koze. Cijeli teren da je ograđen kamenim suhozidom, da nije čuo za sporove. Poznavao je i Slavkovog oca Božu koji je živio u toj kući, obrađivao vrtlić i držao ovce. Na poseban upit je naveo da nikada nije bilo šume na ovom terenu jer je to bio ograđeni teren na kojem se nalazila kuća Bože Mršića tako da lugari nisu zalazili na ovaj teren.

15. Svjedok Dragan Kruneš je u iskazu (list spisa 70) naveo da cijeli život živi u Donjim Ceranjima, da jako dobro pamti ovaj teren i to još kao dijete u osnovnoj školi da bi prolazio pored ovog terena do škole jer je teren uz samu cestu. Na ovom terenu pamti kuću još dok je bio dijete, u njoj su živjeli Slavkov otac pok. Božo sa svojom obitelji, kojeg su zvali nadimkom Bore, da je živio Slavko sa svojom obitelji, naveo je da je kuća srušena do temelja za vrijeme Domovinskog rata. Cijeli teren da je ograđen u kamenom suhozidu od kad ja pamti. Unutar tog terena da su postojala dva mala vrtlića koja su također ograđena u kamenu jer su Mršići držali blago. Tako da se iza tih vrtlića još proteže ovaj teren, čije granice su u kamenom suhozidu. Nikad nije čuo za sporove i da su svi znali da je to teren od Mršića.

16. U stranačkom iskazu tužitelj Slavko Mršić je naveo (list spisa 70-71) da je ovaj teren u posjedu njegove obitelji od pokojnoga djeda Jose Mršića. Da je djeda naslijedio njegov otac Božo Mršić zv. Bore. Njegov otac da je na ovom terenu sagradio kuću u kojoj se on rodio i živio sve do Domovinskog rata u kojem je kuća srušena. Na ovom terenu su njegovi roditelji i on držali ovce, da su uvijek imali 20-30 komada ovaca, da je teren oduvijek ograđen kamenim zidom. Osim za ispašu ovaca teren se dijelom obrađivao, da su imali dva vrtlića, jedan manji, jedan veći ograđen kamenim suhozidom kako bi spriječili ulazak blaga. Zaključno je naveo da njemu ni njegovoj obitelji nitko nije osporavao vlasništvo.

17. Stjecanje prava vlasništva dosjelošću predstavlja originarni način stjecanja prava vlasništva na temelju zakona posjedovanjem određene stvari kroz zakonom određeno vrijeme i pod uvjetom da takav posjed ima određenu kakvoću.

18. Odredbom članka 159. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj: 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14., 81/15., 94/17., dalje u tekstu: ZVDSP), propisano je da se dosjelošću stječe vlasništvo stvari samostalnim posjedom te stvari ako taj ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, a posjednik je sposoban da bude vlasnikom te stvari. Stavkom 2. istog članka određeno je da samostalni posjednik nekretnine čiji je posjed zakonit, istinit i pošten stječe vlasništvo dosjelošću protekom 10 godina neprekinutog samostalnog posjedovanja, dok je stavkom 3. istog članka određeno je da samostalni posjednik kojemu je posjed barem pošten stječe dosjelošću vlasništvo nekretnine protekom 20 godina neprekidnog samostalnog posjedovanja.

18.1. Vrijeme potrebno da bi se dosjelošću steklo vlasništvo na nekretnini na koju je uknjiženo vlasništvo Republike Hrvatske iznosi dvostruko vrijeme od vremena iz članka 159. stavka 3. ZVDSP-a, odnosno 40 godina.

18.2. Isto tako, sadržajno identičnu odredbu članka 159. stavka 1. i 2. ZVDSP-a, sadržavao je i Zakon o osnovnim vlasničkopravnim odnosima („Narodne novine“, broj:

53/91. - dalje: ZOVO) koji je bio na snazi od 1. rujna 1980. do 1. siječnja 1997., te je odredbom članka 28. određivao identične rokove za stjecanje vlasništva na nekretninama temeljem dosjelošti, a ova materija bila je na jednak način riješena i odredbama OGZ-a.

19. Stupanjem na snagu ZVDSP (1. siječnja 1997.) odredbom članka 388. stavka 4. bilo je izričito propisano da se u rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću nekretnina koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, kao i za stjecanje stvarnih prava na tim nekretninama računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga datuma.

20. Ukidanjem odredbe članka 388. stavka 4. ZVDSP-a odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske navedena odredba je prestala vrijediti 17. prosinca 1999., ali je od dana stupanja na snagu ZVDSP-a, pa do tog datuma Zakonom (čl. 388. st. 4.) bilo omogućeno stjecanje prava vlasništva dosjelošću na nekretninama u društvenom vlasništvu posjedovanjem i prije 8. listopada 1991.

21. U odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1480/2016 od 5. studenog 2019., Rev-2771/2013 od 13. kolovoza 2013., Rev-291/2014 od 17. travnja 2018. izraženo je shvaćanje: "kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelošti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. ZVDSP-a, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću, na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni interes drugih osoba."

22. U odnosu na navedene propise i prava stranaka koja su stečena na temelju ukinutih zakonskih odredbi izjasnio se i Europski sud za ljudska prava u više svojih presuda: Gashi protiv Hrvatske po zahtjevu broj 32457/05, Trgo protiv Hrvatske po zahtjevu Hrvatske broj 35298/04, Radomilja i dr. protiv Hrvatske po zahtjevu broj 37658/10, u kojim presudama je zauzet pravni stav da sud smatra da podnositelj zahtjeva "koji se razumno oslonio na zakonodavstvo koje je kasnije ukinuto kao neustavno ne bi trebao, s obzirom na izostanak bilo kakve štete u odnosu na prava drugih osoba, snositi posljedice greške koju je počinila sama država, donijevši neustavni propis. Zapravo, kao posljedica njegovog ukidanja vlasništvo imovine koje je podnositelj zahtjeva stekao dosjelošću na temelju odredbe koja je kasnije ukinuta kao neustavna, vraćeno je državi kojoj je time pogodovala njezina vlastita greška. U svezi s tim, Sud ponavlja da rizik bilo kakve greške koja su počinila državna tijela mora snositi država, te da se greške ne smiju ispravljati na trošak dotičnog pojedinca, posebice kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes."

23. Prije svega, za istaknuti je da su u okolnostima ovog predmeta po ocjeni ovog suda tužitelj i njegovi prednici opravdano vjerovali da su vlasnici predmetne nekretnine jer su posjed vršili samostalno, jer su tom nekretninom gospodarili dugi niz godina i jer im vlasničkopravna ovlaštenja nitko nije osporavao, a upisani vlasnik svo vrijeme, niz godina, bio je potpuno pasivan u iskazivanju bilo kojih vlasničkih ovlasti na nekretninama i svojatanju nekog prava na istoj) pa imaju razloga osnovano vjerovati i

(time) vjerovati da posjed vrše kao vlasnici (pa tako ustaljena praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao npr. Rev-1209/2016 od 11. veljače 2020.). S druge strane, tuženica nije iznijela niti jednu tvrdnju o tome na koji je način ona posjedovala tu nekretninu, a očito je da je predmetna nekretnina održavana te nije zapuštena i neprohodna, pri čemu to nedvojbeno nije rezultat posjedovanja i održavanja od strane tuženice. Slijedom čega, suprotno navodu tuženice iznijetim u odgovoru na tužbu, po stavu ovog suda posjed tužitelja i njegovih prednika jest savjestan.

24. Tijekom postupka izveden je dokaz saslušanjem svjedoka: Sretena Tampilje (rođen 1939.), Danice Brdar (rođena 1937.), Budimira Tampilje (rođen 1957.), Miroslava Tokića (rođenog 1958.) i Dragana Kruneša (rođenog 1956.) koji imaju neposredna i potpuna saznanja o svim okolnostima vezanim za način stjecanja i korištenja predmetne nekretnine koliko je to moguće s obzirom na njihovu starosnu dob, dok svjedok Sreten Tampilja svoja saznanja crpi još od vremena kad djed tužitelja pok. Joso bio živ, da su suglasno i o odlučnim činjenicama gotovo identično iskazivali, ujedno po ocjeni ovog suda nemaju nikakvog interesa za ishod ovog postupka, sud je iskaze navedenih svjedoka cijenio uvjerljivim i istinitim, a posljedično vjerodostojnim je sud cijenio iskaz i saslušanog tužitelja budući da je iskazivao u suglasnosti sa saslušanim svjedocima i materijalnim dokazima u spisu.

25. Stoga, iz iskaza saslušanih svjedoka koji su u vrijeme iskazivanja imali 86, 89, 69, 67 i 70 godina, pa je logično i očekivano, a iz njihovih iskaza proizlazi da saznanja o predmetu spora imaju još dok su bili djeca, što bi značilo da unatrag 80-60 godina imaju neposredna opažanja i saznanja o zemljištu o kojima su govorili odnosno o osobama koje su isto koristile, a potom i samog tužitelja. Slijedom iznesenog, sud je utvrdio da je predmetna nekretnina u cijelosti uživana po prednicima tužitelja, da je nekretninu još koristio djed pok. Joso Mršić koji je predmetnu nekretninu koristio za ispašu blaga. Potom, predmetni realni dio nekretnine je nastavio posjedovati tužiteljev otac pok. Branko Mršić, rođen 1926., a umro 1980. (kako to proizlazi iz rješenja o nasljeđivanju posl.br. O-31/80 od 27. svibnja 1981.) na isti način, a potom je na predmetnoj nekretnini izgradio kuću u kojoj je živio sa svojom obitelji sve do Domovinskog rata u kojem je ta kuća srušena, čiji su temelji i danas vidljivi na terenu (što je sud neposredno opažao na licu mjesta). Nadalje, otac tužitelja je predmetnu nekretninu koristio i za obrađivanje na način da je na istoj imao dva vrta ograđena suhozidom upravo radi sprečavanja ulaska blaga, a potom i tužitelj na isti način, što je sud i neposredno opažao prilikom uviđaja.

26. Nadalje, iz stanja spisa ne proizlazi da bi tužitelja i njegove pravne prednike itko ometao u posjedovanju odnosno korištenju nekretnine, pa je po stavu ovog suda predmetna nekretnina unazad 80 godina, najkasnije od početka pedesetih godina prošlog stoljeća u samostalnom posjedu tužiteljevih prednika pa je protekao četrdesetogodišnji rok dosjedanja i to prije 17. studenog 1999., tako da je tužitelj i po prednicima mogao dosjedati i u vremenu kad je nekretnina bila u režimu društvenog vlasništva.

27. U odnosu na Potvrdu uključenosti kat.čest u šumskogospodarski plan (list spisa 31) iz koje bi proizlazilo da je kat.čest. 228/1 k.o. Vrana obuhvaćena Programom gospodarenja šumama i šumskim zemljištem biogradskog užeg područja krša za razdoblje 1982.-1991., po stavu ovog suda tuženica ne bi samo radi toga stekla pravo vlasništva prema odredbi čl. 16. Zakona o šumama, posebno stoga što je predmetni realni dio je sa svih strana ograđen kamenim suhozidom, u naravi predstavlja pašnjak na kojoj egzistira stara ruševina, ranije stambeni objekt tužitelja i njegovog prednika,

što je sud utvrdio neposrednim opažanjem na licu mjesta, pa tako iskazima saslušanih svjedoka. Dakle, tijekom postupka je utvrđeno da predmetna nekretnina u naravi ne predstavlja šumu, već pašnjake (i ruševinu), dok su ujedno svjedoci suglasno naveli da na utuženi realni dio nekretnine nisu kontrolirali lugari. U svakom slučaju, o pitanju stjecanja prava vlasništva dosjelošću na šumskom zemljištu Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo pravno shvaćanje u odluci poslovni broj Rev-1424/2021 od 4. siječnja 2022. koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

28. Vezano za navode tuženice iznijetim u odgovoru na tužbu da iz priloženog rješenja o nasljeđivanju iz pok. Bože Mršića, posl.br. O-31/80 od 27. svibnja 1981. nije obuhvaćena predmetna nekretnina, po stavu ovog suda nije pravno odlučno da je predmetna nekretnina obuhvaćena ostavinskom imovinom prednika tužitelja, budući da je dosjelošt (na koji pravni temelj se poziva tužitelj) pravni institut koji omogućava stjecanje prava vlasništva na temelju posjeda nekretnine tijekom određenog vremenskog razdoblja, pod uvjetom da posjednik ispunjava sve potrebne pretpostavke, uključujući zakonitost posjeda i savjesnost.

29. Slijedom svega naprijed navedenog, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, u skladu s odredbom članka 8. ZPP ovaj sud drži osnovanim tužbeni zahtjev, pa je odlučeno kao pod točkama I. i II. izreke presude.

30. Na temelju članka 154. stavka 1. ZPP i Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23.; dalje - Tarifa), tuženica je u obvezi tužitelju naknaditi troškove postupka jer je tužitelj u cijelosti uspio u sporu.

30.1. Tužitelju je prema vrijednosti predmeta spora (1.328,00 EUR) priznat trošak za sastav zahtjeva za mirno rješenje spora - 100 bodova (Tbr. 7.t.1. Tarife), sastav tužbe 100 bodova (Tbr. 7.t.1. Tarife), za zastupanje na ročištima: 12. studenog 2025., 16. prosinca 2025. (uviđaj na licu mjesta), 9. travnja 2026., 14. svibnja 2026. - od po 100 bodova za svaku pojedinu radnju (Tbr. 9.t.1 u vezi Tbr. 7.t.1. Tarife), za sastav podneska od 30. prosinca 2015.- 100 bodova, ukupno 700 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR (Tbr. 54. Tarife) iznosi 1.400,00 EUR. Navedenom iznosu valjalo je pridodati i trošak predujma uviđaja i vještačenja u iznosu 550,00 EUR, trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 53,09 EUR.

30.2. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 5. ožujka 2025. kojim dostavlja uvjerenje o statusu čestice (list spisa 26) budući da je isto mogao dostaviti uz tužbu, a ujedno i sam navodi da je taj materijalni dokaz omaškom izostavljen podnošenjem tužbe, pa je u tom dijelu odbijen zatraženi trošak tužitelja.

30.3. Dakle, tužitelju je priznat ukupan trošak postupka u iznosu od 2.029,64 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od donošenja ove presude (26. svibnja 2026.) pa do isplate, u skladu s odredbom članka 151. stavka 3. ZPP-a, po stopi određenoj u skladu s odredbom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23.). Slijedom čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude.

31. Slijedom svega iznijetog, odlučeno je kao u izreci presude.

Biograd na Moru, 26. svibnja 2026.

Sutkinja
Senia Bušljeta

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od prvog idućeg dana od dana njezine objave (čl. 335. st. 7. do 10. ZPP-a). Žalba se podnosi ovom sudu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud (čl. 348. ZPP-a).

Dostavna naredba:

- tužitelju po punomoćniku Anti Galešiću, odvjetniku u Zadru,
- tuženici po zz Općinskom državnom odvjetništvu u Zadru, Građansko-upravni odjel.

Broj zapisa: **9-30888-852d2**

Kontrolni broj: **07d57-cd7bb-14844**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.